

— Въ тоя пекъ... и сливовица, — рече Ашеровъ и плювна, но подиръ малко пакъ наду матерката. — Все е по-добрѣ, като ти се замае малко мозъка... така... надъ веждитѣ... Да имъ отрѣжатъ главитѣ... и да ги набучатъ на вили!... Цѣ, цѣ... цѣ!.. Не мога да разбера едно: какво искатъ французитѣ отъ българитѣ... Добре, добре... Българитѣ искатъ отъ Сърбитѣ—Македония... но... какво искатъ французитѣ отъ българитѣ?... Ако можешъ да ми отговоришъ на тоя въпросъ браво... Нѣмамъ нищо противъ да изпиешъ всичката ракия самъ... .

— Мерси.

Защо мерси?... Имашъ ли писмо отъ Берлинъ?

— Имамъ.

— Имашъ... Е, пакъ е нѣщо... Азъ нѣмамъ... Цѣла година нѣмамъ... Никакво известие... Сигурно ме е забравила... А-а-ахъ... разбира се, че ще ме забрави... Нѣмамъ си късметъ... Въ живота въобще мене не ми върви... Нѣмамъ си късметъ... .

Нѣщо избоботе далечъ въ полето предъ насъ, избухтѣ. Ашеровъ скочи.

Въ долината попадаха нѣколко гранати, прѣснаха се съ трѣсъкъ.

— По мѣстата си! — изкрешѣ Ашеровъ — Бѣгай — рече ми той, безъ да се обрѣща къмъ менъ — ще ни бомбадиратъ. Бѣгай до като имашъ време. — Завтича се, изгуби се въ окопа.

Пакъ избоботе.

— Рипнахъ. Отърколихъ се на нѣкѫде.

Трѣсъкъ. Вече при насъ.

— Никой да не мѣрда! — Чухъ пискливия гласъ на Ашеровъ.

Неприятельтъ започна страшна артилерийска стрелба.

Менъ силно ме пресви коремъ. Заболѣ ме нечовѣшки. Замѣгли се погледа ми. Сгущихъ се подъ малка скала.

Подобно градушка въ ада западаха снарядитѣ по билото на хълма. По заставата на Ашеровъ. Свирѣха като по-бѣснѣлъ вѣтъръ, трѣшваха се въ земята и съ ужасенъ грѣмъ прѣската въ хиляди парчета. Тия виеха, съскаха, пищѣха.

Горе се запраши, задими. Премѣтаха се тамъ отъ време на време нѣкакви черни парцали.

И това трая дѣлго, дѣлго... Незнайно дѣлго... .

И неочекано спрѣ.

Заеча пушечна стрелба. Честа, трескава. Сливаха се почти пукотъ въ пукотъ.

Французитѣ, изглежда, бѣха наблизили телената мрежка.

Картечницитѣ затракаха безспиръ.

Автоматични пушки съчеха въздуха.

Смѣртъ! смѣртъ!